

14 cit. zák. a dovozují nezákonnost zejména z toho, že žal. úřad uznal pouhý fakt služebního a fysického stáří za motiv pro zákrok podle § 13 cit. zákona.

Stejně bezdůvodně vytýká stížnost, že žal. úřad nebyl oprávněn dáti st-le nuceně do trvalé výslužby, ježto předepsaný kontigent osob, které měly nuceně opustiti činnou státní službu, v obvodu zřř v Brně byl již dosažen. Neomezujeť zákon č. 286/24 státní správu ve příčině počtu osob, jež uznala za nutné dáti do trvalé výslužby, nařizuje jí naopak v § 4, odst. 2, že počet zaměstnanců v roce 1925 musí býti snížen a s p o ň o 10%.

Pokud se dále zástupce stížnosti dovolával toho, že na st-le nelze použití zák. č. 286/24 vůbec, poněvadž jsou u něho splněny již podmínky pensionování z moci úřední podle § 80, odst. 2 služ. prag. a poněvadž by bylo nelogické, aby výjimečných předpisů zákona restriktivního bylo použito tam, kde lze vystačiti s předpisy služ. pragmatiky, nelze námitku tuto, která ostatně v písemné stížnosti ani obsažena není, uznati již proto důvodnou, ježto restriktivní zákon takového rozdílu nečiní a podle § 30 suspenduje příslušné jiné pens. předpisy, pokud jsou s ním v rozporu.

A ježto se konečně vymyká kognici soudu i úvaha žal. úřadu o hospodář. poměrech st-lových a o zabezpečení jeho hospodářské existence, nemohl nss jednati ani o oněch výtkách stížnosti, které tvrdí, že nař. rozhodnutí nevyšetřilo řádně majetkové, rodinné a hospodářské poměry st-logy a nehledělo k důsledkům, jaké bude míti pro něho po této stránce nucený odchod do trvalé výslužby.

Č. 6296.

Ř í z e n í p ř e d n s s - e m : * K rozhodování o žádostech za povolení odkladu podle § 17 zák. o ss je příslušný ten správní úřad, který ve věci k o n e č n ě rozhodl a jehož rozhodnutí je nařikáno.

(Nález ze dne 8. února 1927 č. 2369).

V ě c : Lev K. v B. (adv. Dr. Lev Winter z Prahy) proti ministerstvu financí stran odkladného účinku stížnosti na nejvyšší správní soud.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje jako nezákonné.

D ů v o d y : Vynesením presidia zřř v Brně ze 16. července 1925 byl dán st-l do trvalé výslužby podle § 13 zák. č. 286/24. Podav do vý-roku tohoto stížnost k nss-u, zažádal u min. fin. o přiznání odkladného účinku stížnosti té podle § 17 zák. o ss.

Žádosti této nevyhovělo jmenované min. nař. rozhodnutím, poněvadž výkonem vynesení zřř nevznikne žadateli žádná nenahraditelná ztráta (byl-li by pensijní dekret nss-em zrušen, budou mu požitky doplaceny) a již úsporná tendence zák. č. 286/24 přikazuje okamžité provedení stěžovaného rozhodnutí. Názor žadatelův, že v daném případě nutno užití § 82, odst. 3 služ. pragmatiky, je klamný, poněvadž cit. ustanovení možno užití jen při stížnosti proti rozhodnutí I. instance, které podléhá

ještě přezkoumání v II. instanci, nikoliv však proti rozhodnutí konečnému, které lze potíratí stížností jen v instanci mimořádné, t. j. u nss. Stížnost taková pak nemá podle 1. věty § 17 zák. č. 36/1876 ř. z. odkladacího účinku.

Maje rozhodovati o stížnosti musil si nss především ujasnit z povinnosti úřední otázku, bylo-li nař. rozhodnutí vydáno úřadem k rozhodování po zákonu příslušným a je-li tedy schopno, aby vešlo v právní moc a vytvořilo určitou právní situaci. V tom směru uvažoval pak soud takto:

Zákon z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 ustanovil v § 17, že stížnost k nss-u nemá odkladného účinku, že však může st-l žádati za takový odklad u správního úřadu, který má povolití odklad, nevyhledává-li veř. zájem, aby rozhodnutí bylo vykonáno a vzešla-li by tímto výkonem straně újma nenahraditelná. I když předpis tento výslovně neurčuje, který správní úřad má o dotčené žádosti rozhodovati, vysvítá přec již z dikce »u správního úřadu«, že má zákon na zřeteli jenom ten správní úřad, který ve věci rozhodl a jehož rozhodnutí jest naříkáno. Tomu svědčí zejména další obsah cit. ustanovení, který mluví o podmínkách, za kterých má dotčený správní úřad žádaný odklad povolití a tím provedení nař. rozhodnutí odsunouti až do doby, kdy bude sporná otázka vyřešena tímto soudem. Nemůžeť přec podle povahy věci zkoumání těchto předpokladů příslušetí jinému úřadu, než tomu, který nař. rozhodnutí vydal a který tedy nejlépe zná jak obsah, tak i dosah a proveditelnost výroku toho. Jen tento úřad může také správně posoudití, vyhledává-li veř. zájem neprodleného provedení nař. rozhodnutí a může-li vzejítí žadateli z výkonu toho újma neodčinitelná. Je proto příslušným k rozhodování o žádostech za povolení odkladu podle § 17 zák. o ss ten správní úřad, který ve věci konečně rozhodl a jehož rozhodnutí je naříkáno (srovn. nál. býv. ss-u Budw. 4442 A, 6065 A a 7155 A).

Jak již v úvodu vyznačeno, rozhodlo o nuceném odcholu st-lově z činné služby podle § 13 zák. č. 286/24 zř v Brně, byvši k tomu zmocněno min. fin. a byl výrok jeho se zřetelem na předpis § 15 cit. zák. konečný. Potom se však nedostávalo žal. úřadu kompetence k tomu, aby rozhodoval o žádosti st-lově za povolení odkladu výkonu uvedeného konečného rozhodnutí zř podle § 17 zák. o ss a učinil-li tak přes to, je výrok jeho zmatečný. Musilo proto nař. rozhodnutí zrušeno býti podle § 7 o ss.

Č. 6297.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení: Není vadou řízení, je-li dekret o nuceném pensionování úředníka podle § 13 zák. č. 286/24 podepsán nikoliv přednostou, nýbrž jiným funkcionářem příslušného úřadu.

(Nález ze dne 8. února 1927 č. 2370.)

V ě c: Dr. Jan F. v Brně (adv. Dr. Lev Winter z Prahy) proti zemskému finančnímu ředitelství v Brně stran uceného odchodu do výslužby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.